

ПОУЧЕНИЕ.

на

Сретеніе Господне.

Нынѣ отпущаеши раба твоего, владыко, по глаголю Твоему съ миромъ, яко видѣстъ очи мои спасеніе Твое, еже еси уготовалъ предъ . . . (Лѣка 2, 29 ип р.)

Така са зарадваалъ и възсхваляалъ Бога праведный Симеонъ, когато залъ на рѣцѣтъ си Младенеца Исуса: нынѣ отпущаеши раба Твоего, Владыко, по глаголю Твоему съ миромъ....

Кадѣ са е събиралъ да отиди праведный Симеонъ, та са толкозь зарадваалъ и възсхваляалъ Бога?—Събиралъ са за ѹмираніе. На него было оѹтъчано отъ Дѣха Свѣтаго, че не ще да ѹмрѣ, додѣ не види І. Христа. Сега той видѣлъ І. Христа, и слѣдователно дошло врѣме да ѹмрѣ; и ето че то тѣржествева и пѣе, радваса и възсхваляа Бога.

Тѣй трѣваше, слабш., и нынѣ всинца предъ смъртъта си да тѣржествеваемъ и да пѣемъ; да са радваемъ и хваляемъ Бога. Защо да са вонимъ отъ смъртъта? Защо като ѹмираемъ да са не радваемъ и хваляемъ Бога?—Нынѣ не сме идолопоклонцы, които нѣматъ надѣжда, а сме христіены, които ожидаемъ възкрѣсваніе на мъртвѣтъ.

Праведный Симеонъ, наистѣнна, за тѣй тѣржествеваалъ и са радваалъ предъ смъртъта си, защото видѣлъ І. Христа, Спасителя мѣра, и тѣй възпано можелъ да са надѣва за спасеніето си, и